

аз, — моля те пусни го! . . . Не искам да си играя с врабченца. . . Може да му счупя някое краченце.

— Не, не е врабченце, — извика още по-радостна мама и като пристъпи към мене, сложи полека на леглото ми голям пакет книжки. . .

Ахнах от изненада. Пред мен бяха много, много книжки от „Светулка“.

— От къде ги взе? . . . Кой ти ги даде? . . . — Извиках аз с голямо вълнение.

— Доктор Любенов ти ги даде. . . Подарява ти ги!..

— Ама как?.. Наистина ли? — виках аз и сграбчих книжките, целунах ги и се разплаках от щастие.

А после дълго ги гледах, мислях ги с ръце и мислех как да ги чета. . . Как да ги чета, че тая голяма радост, тая тъй жадувана наслада, да продължи много, много — безкрай. . .

Най-напред разгледах картинките. О, те бяха за мене неоценимо съкровище, за което дори не смеех и да мисля. . . След това оставих книжките на стола до креватчето. Разгънах първата книжка и потънах в света на приказките и забравата. . .

Всеки ден аз виждах и чувах хиляди непознати хора, животни, градове, реки, морета, планини. И от тоя ден моят живот се измени. . . Стана вече еднакъв с тоя на моите другари, които играеха навън.

Сега вече аз не се вслушвах тъжно и безпомощно в монотонния тропот на маминия тъкачен стан. И не завиждах на децата, които играеха на двора. При себе си аз имах моите верни и мили другарки „Светулчици“, с които се разговарях и забавлявах като с живи хора. . . С тях аз забравях своите болки. . . Заедно с тях аз хвърчех по света и го обикнах. . .

Митко Стоянов — Горчивкин